

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2026 r. – SX/Parlament

(Sprawa T-294/26)

(C/2026/3527)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: SX (przedstawiciel: T. Darkowski, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenia nieważności decyzji Kwestorów Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2026 r. (sygn. D 200914) podtrzymującej w mocy decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 sierpnia 2025 r.;
- stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 sierpnia 2025 r. (sygn. D 501505) dotyczącej odzyskania od skarżącego nienależnych płatności z tytułu zatrudnienia akredytowanej asystentki parlamentarnej oraz krajowych asystentów parlamentarnych, i nakładającej na skarżącego obowiązek zwrotu kwoty 477 598,43 EUR;
- stwierdzenia nieważności noty debetowej nr 7050001359 powiązanej z powyższą decyzją;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego wszelkich nienależnie potrąconych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od dnia potrącenia do dnia wypłaty salda;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego;
- ewentualnie, z ostrożności procesowej, w razie oddalenia skargi, o obciążenie skarżącego wyłącznie kosztami własnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa wynikających z zasad ogólnych prawa UE, ale również leżących u podstawy art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych.
 - Skarżący uznaje, że znaczna część kwoty należności wskazanej w zaskarżonych decyzjach wynika z retroaktywnego zastosowania przez organy administracji do umów o pracę z asystentami zawartymi w latach 2014-2015 obowiązków prawnych, które weszły w życie 1 stycznia 2016 r.
 - Takie działanie organów administracji narusza w ocenie skarżącego również art. 38 ust. 1 lit e i g oraz art. 39a ust. 2, 3 i 4, przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego, wprowadzonych Decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2015 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾, w związku z art. 2 tej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do rozpoznania sprawy w rozsądny terminie oraz w należyty sposób, tj. praw wynikających z art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych.
 - Skarżący zarzuca wydanie obu zaskarżonych decyzji i noty debetowej po upływie rozsądnego czasu na rozpoznanie sprawy, tj 5 lat od momentu, w którym Parlament Europejski był w stanie zidentyfikować należność podlegającą zwrotowi.

⁽¹⁾ Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2015 r. zmieniająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2015, C 397, s.2).

- W związku ze zmianami stanu prawnego, które zaszły od momentu wypłaty środków przez Parlament UE, skarżący wskazuje, że przekroczenie 5 letniego terminu może stanowić również naruszenie art. 98 ust. 2 aktualnego rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, polegające na przekroczeniu terminu pięciu lat od momentu, w którym instytucja Unii mogła - w normalnych okolicznościach - dochodzić swojej wierzytelności.
 - Naruszenie wskazane w tym zarzucie dotyczy również okoliczności połączenia przez organy administracyjne w ramach zaskarżonych decyzji wszystkich możliwych roszczeń o zwrot środków od skarżącego wynikających, z różnych tytułów, z różnych umów i różnych okresów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 Karty Praw Podstawowych, z którego wynika prawo do obrony i obowiązek instytucji dokonania prawidłowej oceny dowodów, poprzez sposób w jaki OLAF prowadził postępowanie.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do godności wynikającego z art. 1 Karty Praw Podstawowych, prawa do prywatności wynikającego z art. 7 Karty, prawa do wolności posiadania poglądów wynikającego z art. 11 ust. 1 Karty, prawa do wolności gromadzenia się i stowarzyszania się wynikającego z art. 12 ust. 1 Karty.
 - Skarżący uznaje, że de facto Parlament Europejski nałożył na skarżącego jako na pracodawcę obowiązek kontrolowania okoliczności należących do sfery życia prywatnego jego asystentów, takich jak: miejsce zamieszkania, afiliacja polityczna, czy członkostwo w radzie fundacji. Kontrola ta miałaby wykraczać poza cel związany z ochroną interesów finansowych UE. Organy administracji kwestionują bowiem już samo formalne wskazanie w umowie o pracę miejsca zamieszkania odległego od miejsca pracy, czy fakt udziału w określonych organizacjach, nie badając czy rzeczywiście okoliczności te miałyby faktyczny wpływ na wyniki pracy asystentów, pomoc dla partii politycznych lub na publiczne postrzeganie Parlamentu Europejskiego.
 5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy określaniu wysokości należności, które miałyby zwrócić skarżący.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509 z dnia 23 września 2024 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (wersja przekształcona) (Dz.U. L, 2024/2509).